

РЕШЕНИЕ

№ 2806

гр. София, 26.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитрова, като разглежда дело номер **1148** по описа за **2013** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място] срещу Решение от 10.12.2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19-ти състав по НАХД № 15176 по описа за 2012г. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление № 38-53/04.07.2012г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност” /Д./, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева на основание чл.23, ал.4 във вр. с ал.1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ за нарушение на чл.8 от същия закон.

С касационната жалба решението се оспорва като незаконосъобразно и неправилно, постановено при нарушаване на материалния закон. Моли съда да отмени обжалваното решение и вместо това да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление. Като основание за незаконосъобразност сочи, че проверката не е извършена в съответствие със законовите разпоредби, тъй като е присъствал само едни от представляващите дружеството, който няма право самостоятелно да представлява [фирма]. На следващо място счита, че при съставянето на акта за установяване на административното нарушение не е спазена разпоредбата на чл.42, т.5 ЗАНН тъй като не е описано нарушението и

обстоятелствата, при които е извършено, както и не са посочени точно нарушените законови разпоредби. С оглед обстоятелството, че паричните средства по сделката са превеждани по банков път, административно-наказващия орган е следвало да обследва обстоятелството дали декларацията по чл.4, ал.7 ЗМИП е абсолютно задължителен документ при осъществяването на сделката и дали този документ трябва да бъде част от документите по сделката. Според касатора такава декларация не е необходима, тъй като паричните средства са преведени по банков път чрез банка, която оперира на територията на Европейския съюз и следователно за произхода на паричните средства следва да се презюмира, че са подадени съответните документи и декларации. В съдебно заседание, касаторът редовно и своевременно призован, не се представлява.

Ответникът по касационната жалба – Д., редовно призован, се представлява от юрк.Х., която оспорва жалбата и моли съда да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Счита, че въззивната инстанция правилно е възприела установената фактическата обстановка въз основа на което е обосновала правилен извод по материалния закон.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира касационната жалба за неоснователна, по следните съображения:

За да постанови обжалвания съдебен акт, въззивният съд е събрал и обсъдил всички относими доказателства, вкл. свидетелските показания на Д. Л. П. /актосъставител/, при което е приел за установено от фактическа страна следното:

Сключен бил договор № ДУ-254/03.05.2005 г. за управление на индивидуален портфейл от ценни книжа и/или пари между L. H. L., регистрирано на Британските В. острови, като доверител и Финансова къща [фирма], лицензиран инвестиционен посредник, като довереник. Във връзка с договора са извършвани покупки и продажби на ценни книжа чрез инвестиционен посредник за дружеството доверител. Една от сделките, които осъществил инвестиционният посредник за своя доверител била покупка на акции от А. Т. А. на стойност 550 466 лв., с осъществена борсова сделка на 27.01.2010г.

Със Заповед № ЗДФР-86/18.07.2011 г. на Директора на С. „Финансово разузнаване”, оправомощен по надлежния ред, е възложено извършването на проверка на [фирма] за изпълнение на задълженията му по ЗМИП, от длъжностни лица от Д., дирекция „Финансово разузнаване”, като е определен срок на проверката от 18.07.2011 г. до 22.07.2011 г., включително.

По време на извършената проверка се установило от проверяващите, че по посочената сделка от 27.01.2010 г. е изискана декларация за произхода на средствата. С писмо от 07.12.2011 г. инвестиционният посредник заявил, че декларацията не е открита в архива на дружеството, но при откриването ѝ ще бъде предоставена на проверяващите. За резултатите от проверката е съставен констативен протокол от 09.01.2012 г.

На дружеството е съставен акт за установяване на административно

нарушение/АУАН/ на 09.01.2012 г. от Д.П. - гл.експерт в отдел „Контрол върху задължените лица”, определена като контролен орган, съгласно Заповед № 3-154/02.02.2010 г. на председателя на Д. за това, че ИП като задължено по чл.3, ал.2, т.3 ЗМИП не е съхранявало в петгодишния срок по чл.8 ЗМИП декларация за произход на средства за клиент Л. Н. Л. във връзка с покупка на 401 800 броя акции с емитент А. Т. А. на обща стойност 550 466 лева на 27.01.2010 г., за която е подписано потвърждение за сключена сделка с финансови инструменти, с което е извършено нарушение на чл.8 ЗМИП, деяние наказуемо по чл.23, ал.4, във вр. с ал.1 ЗМИП. Въз основа на АУАН на 04.07.2012 г. е издадено обжалваното наказателно постановление от председателя на Д..

Въз основа на така установената фактическа обстановка, въззивната инстанция е обосновала правен извод, че при съставяне на акта за установяване на административното нарушение и издаване и връчване на наказателното постановление, не са допуснати нарушения на процесуалните правила, установени с разпоредбите в чл.36-46 и чл.52-58 ЗАНН. От правна страна също така, районният съд е приел, че касаторът е задължено лице по чл.3, ал.2, т.3 относно мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари, включително изясняване на произхода на средствата в посочените от закона случаи, като неизпълнението на задължението му по чл.8 ЗМИП е скрепено със съответната санкция.

Касационната инстанция в настоящия й съдебен състав споделя изводите, изложени в обжалваното решение.

Съгласно чл.8 ЗМИП /в редакцията, действаща към датата на извършване на нарушението/ задължените лица по чл. 3, ал. 2 и 3 са длъжни да съхраняват за срок от 5 години данните за клиентите и документите за извършените сделки и операции. Неизпълнението на това задължение е скрепено със съответната санкция, регламентирана в разпоредбата на чл.23, ал.1 ЗМИП, като в случаите, когато нарушението е извършено едноличен търговец или юридическо лице е предвидена имуществена санкция в размер от 2000 до 50 000 лева.

Неоснователно е оплакването в касационната жалба, че извършената проверка на дружеството-касатор по спазване разпоредбите на ЗМИП е опорочена, тъй като е извършена само в присъствието на А. Р., който няма право да представлява дружеството самостоятелно, тъй като извършените от него действия във връзка с проверката не са такива, изискващи наличието представителна власт по см. на Търговския закон.

Неоснователно е и оплакването, че при съставяне на АУАН е нарушена разпоредбата на чл.42, т.4 и т.5 ЗАНН. В акта се съдържа пълно описание на извършеното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, с оглед което деянието е квалифицирано като нарушение на чл.8 ЗМИП и е подведено под съответната санкционна норма.

Неоснователно е и твърдението, че декларацията по чл.4, ал.7 ЗМИП не е сред документите, които са задължителни при осъществяването на сделката. Съгласно посочената разпоредба лицата, извършващи операция или сделка чрез или с лице по чл. 3, ал. 2 и 3 на стойност над 30 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, съответно над 10 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, когато плащането се извършва в брой, са длъжни да декларираят произхода на средствата. Лицата по чл. 3, ал. 2 и 3 са длъжни да изискат декларацията преди извършването на съответната

операция или сделка, а съгласно ал.9 на с.р. лицата по чл. 3, ал. 2 и 3 не извършват идентифициране по чл. 3, ал. 1 и не изискват представяне на декларация по ал. 7 от свой клиент, който е кредитна институция от Република Б., от друга държава членка или банка от трета държава, включена в списък, утвърден със съвместна заповед на министъра на финансите и управителя на Българската народна банка. С оглед представените по делото доказателства за седалището на L. H. L., същото не попада в изключенията, посочени в чл.4, ал.9 ЗМИП. Обстоятелството, че паричните средства за извършване на сделката са преведени чрез банка, която оперира на територията на Европейския съюз не освобождава касатора от задължението му по чл.4, ал.7 и чл.8 ЗМИП.

Като извърши проверка на основанията, посочени в касационната жалба и по чл.218, ал.2 АПК, съдът намира решението за валидно, допустимо и правилно.

Водим от горното Административен съд-София-град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.12.2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19-ти състав по НАХД № 15176 по описа за 2012г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.